

Dijo PIO: la reina del cielo
Libre fué del antiguo pecado
Que esta ley ¡Oh Señora! se ha dado
Para todos, mas no para tí.
Y ella dijo al Pontífice Augusto:
Tú los días de Pedro has contado
Que esa ley para todos se ha dado
Para todos, mas no para tí.

R. V.

El grande PIO á los cristianos viendo
Que en el cielo los ojos tienen fijos
Y por su Padre con dolor gimiendo:
Ah, no lloreis por mí, dice sonriendo,
Por vosotros llorad y vuestros hijos.

Ramon Valle.

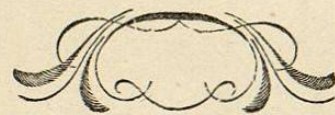
Hemos terminado, con mal cortada pluma, la descripción que nos habíamos propuesto. Ella dá una débil idea de la magnificentísima solemnidad, y de la manera con que fué adornada la Catedral, que es uno de los templos que mas honor dan á la República Mexicana.

Bástenos decir que el aspecto que la Iglesia presentaba era imponente y magestuoso, el recogimiento con que se celebraron los Divinos oficios, dignos del lugar y de la ceremonia, el concurso del pueblo numeroso y se puede asegurar, que poco dejó que desease tan memorable solemnidad.

Cierto es que todo lo que se hiciera, siempre sería menos de lo que merece el GRAN PONTIFICE; cierto es que mas que todo lo que se hiciera, es el afecto filial que se le profesa; pero cierto tambien que se hicieron gigantes esfuerzos, en la desgraciada época porque atravesamos, para manifestar, cada uno en su esfera, cuánto deseaba honrar la memoria de PIO IX EL GRANDE.

ORATIO FUNEBRIS
IN LAUDEM
BEATISSIMI PII PAPAE IX
IN ECCLESIA CATHEDRALI
CIVITATIS LEONENSIS HABITA
VESPERASCENTE VI NONAS MARTII
ANN. DOM. MDCCCLXXVIII
A PRESB. IESU M. AGUIRRE
EJUSDEM SANCTÆ ECCLESIAE
CANONICO.

Typog. Ioseph M. Monzon.

Flores mei fructus honoris
et honestatis. Eccli. 24. 23.

ILLME. DÑE. V. CAPITULUM, PISSIMI ADSTANTES.

NUNC uberrimis lacrymis potius quam verbis acerbitatem mei, imo etiam vestri animi edissere deberem, suspiria namque et singultus, sermo doloris, eloquentiori modo et suadent et movent: linguam ergo silere oportet, ubi cor in amaritudine versatur. Et aliunde ¿nonne tumulus iste in medio vestri erectus, hoc templum prætiosis ornatibus destitutus, pullisque circumdatus, sacri administri, nosterque Reverendissimus Præsul in paramentis nigris lugubrem cantum personantes, de jactura quam patimur, satis loquuntur? ¿Quis enim vestrum rem tanti momenti de qua nunc agitur, ignorare valet? . . . Omnes simul in unum venistis, omnes unum idemque quaeritis, omnium cordium affectus in hoc unum tendunt: ¿ubi Pater noster est? ¿ubi ille qui per evangelium nos genuit? ¿Heu, heu nos! omnes una voce clamatis: Ille qui non solum Pater noster, sed merito Pater Patrum vocabatur et erat, Pius IX, Pontifex maximus, excesit é vita! . . . ¿Cur ergo tanta sollicitudine quaeritis, quem in terra frustra jam desideratur? Illum nec videre, nec audire ultra nobis erit,

sed nec ejus dicta, nec facta á nobis unquam oblivioni tradentur; imo de generatione in generationem usque ad consumationem saeculi ingenti veneratione, ac grati animi significatione memorabuntur, sunt etenim totidem beneficia in universo mundo diffusa. ¿Quae enim natio, quae provincia, quae civitas, quodve oppidum etsi exiguum; quae societas, quae familia, quaeque persona de eorum fruitione gloriari in praesens et in futurum non poterit? Veré Tu ¡o maxime Pi! lampas inextinguibilis es, aut melius dicam, luminare magnum, sol sine occasu á cujus calore non est qui se abscondat.

Si ergo res ita se habet, si praesens generatio tota, si vos omnes quidquid dixit et fecit fixum in memoria habetis ¿quid opus est, ut de eo sermonem instituam? ¡Ah! ego scio quia amanti non sufficit dilectum semel vidisse, semel audisse: itaque vobis, Pii magni et amatoribus et admiratoribus, magnalia ejus iterum iterumque audire, nullatenus in fastidium, sed é contra admodum pergratum erit. Hoc mihi animum praestat, ut sine magno timore, cordi meo acerbo dolore arrepto levamen suggerendo, tantillulum de Sanctissimo Papa Pio IX nuper defuncto, inculto sermone loquar. Novi equidem meum esse in hac vice tam praeclarissimi Viri laudationem persolvere; sed ¿quis sum ego ut tantum Virum laudare praesumam? ¿nonne ejus meritum in ore meo potius imminutum quam elatum apparebit? Esto, cujusvis facti, vel verbi ipsius narratio, magnum erit ejusdem praeconium; sed illepidam narratio omnia deformat. ¿Quid ergo mihi erit faciendum? laudare satis non valeo quia vires deficiunt; tacere non debeo quia loqui praecipior Scio quid faciam: ad Eum

qui suum cuique tribuit accurram, ut ex ejus ore hanc capiam laudationem.

Ecce quid veritas ad hominum cognitionem nos docet: *á fructibus eorum cognoscetis eos . . . non potest arbor mala bonos fructus facere*, (1) et alibi: *qui fecerit et docuerit magnus vocabitur in regno coelorum*. (2) Per os autem Prophetæ, beatum esse dixit illum, *qui in lege Domini voluntas ejus, et in lege ejus meditabitur die ac nocte, qui erit tamquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo*. (3) ¿Nonne iis verbis fideliter descriptus dilectissimus noster Pius primo intuitu apparet? Fructus ejus, id est, opera ejus testimonium perhibent de eo. ¿Qui vero sunt fructus ejus? Paucis dicam: sunt fructus honoris et honestatis. Ipse fecit et docuit, et quaecumque fecit et docuit in ejus honorem vertuntur: ecce ergo fructus honoris, et ideo magnus in regno coelorum, id est, in Ecclesia. In lege Domini voluntas ejus, et in lege ejus meditavit die ac nocte: en fructus honestatis, et ideo Beatus. Sed quoniam hoc sensu non pauci sunt, et omnibus retro sæculis magni fuere atque beati, parum de nostro dilectissimo Pio dixero, si illum cum multitudine confundam. Magnum ergo dico, ita ut de magnitudine ejus omnes accipiant; Beatum, ita ut ejus beatitudo, tamquam civitas supra montem posita, omnium oculis patens fuerit. Videamus an verbis facta consentiant.

(1) *Matth. VII.16. 18.*

(2) *Ib. V.19.*

(3) *Psal. I.*

I

CUM mundus in suis commendationibus semper fallax inveniatur, utpote qui quamvis veritas in ipso sit, mundus eam non cognovit, nec enim sui eam receperunt; non mirum si nomen inconueniens tribuat alicui. Hinc est, quod non semel etiam malum bonum appellet, et est contrario: ideoque, cui grandibus et permultis criminibus feralem celebritatem acquisiuit, non raro magni nomen adscripsit. Quot huiusmodi exempla enarrat historia! Non ita filii Dei, non ita; nam in divina revelatione edocti, et cum ea, tamquam in statera fidei ponderantes omnia, perfectiora non possunt non efformare iudicia: qui enim in luce ambulant, haud facillè in errorem illiciuntur. Ideo in Ecclesia nemo nisi bonus, laude dignus agnoscitur, nemo beatus, nisi timens Deum. Cum ergo Pium IX magnum et beatum praedicamus, magnus in bono, beatus in timore Dei intelligi oportet. Libet igitur ejus magnitudinem primo memorare.

Fortasse, si Pium nostrum ab incunabulis aspicere curamus, jam ex tunc praeclara et non pauca stupendae ac futurae magnitudinis ejus lineamenta reperiemus. Sed quoniam tempus breve est, in iis non immorari mihi liceat, ut illico eum in Cathedra Petri sedentem attento animo intueamur. Illic statim tam magnus apparebit, ut mensuram omnem excedat; non enim alium inuenio deorsum cui comparare valeam, idcir-

co usque ad coelum conscendam, ut opera Dei, quin illa minuum, sed potius exaltem, mihi comparationis rationem ministrent: non enim à semetipso operatum esse contendo, sed quoniam Deus in illo se ostendere voluit.

Dominus J. C. Redemptor noster, novus homo venit in mundum, et mundum in tenebris et in umbra mortis sedentem illuminavit et vivificavit, corruentem levavit, vacillantem sustinuit; cumque hisce temporibus opera ista fere redintegrare necessum fuerit, quasi novam hominem suscitavit, ut opus suum impleret, hominem cui non fuerit similis in terra, hominem ex omni parte magnum, qui omnes homines non modo majestate et potestate supergrederetur, sed talem ut sua ipsius magnanimitate omnibus in veneratione et admiratione esset. Ecce Pius IX, qui in saeculo undevigesimo mundum etiam in tenebris prope et in umbra mortis sedentem, proxime corruentem, et admodum vacillantem invenit. Ille vero aperuit os suum, et omni malo opportunum et efficacem remedium apposuit. Sic primo mundum illuminavit et vivificavit.

Mundus videbatur ad suum finem attingere, quoniam, sicut in diebus Noë, omnis caro corruerat viam suam super terram, et sicut praedictum est ad ultima tempora, abundabat iniquitas, et refrigescerat charitas: hinc pietas praeproperè evanescebat, devotio vix perspiciebatur, religio discedere videbatur à terra; jam enim divini verbi semen foecundum vel secus viam, vel supra petram, sive inter spinas cadebat, si forte seminatores essent: nam et ii abesse videbantur. Non improprie ergo de Christi fidelibus cum Propheta dici po-

tuisset: omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt: non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. (1)

Ita rerum status, nihil aliud erat mundus quam corpus fere exanime, tam luce quam calore destitutum. Unde ergo lux, unde calor qui vitam tam algido cadaveri reddere potuisset?

Minime desperandum. Pius IX Dei arcana scrutans, novum lumen mundi tenebras dissolvens, calorem et vitam reddens inveniet. Aperiens ergo os suum, immaculatam conceptionem B. Mariae esse de fide declarat, et statim omnia in luce clarescunt, Christi fideles quasi ex profundo somno excitantur, eorum enim devotio quasi novo pabulo nutritur, pietas mirabiliter fovetur, inflamatur charitas, et sic omnia innovari videntur. Vos fere omnes, P. A., testes fuistis, vos religiosam commotionem confestim operatam vidistis.

Ecclesia sancta, immaculata Christi sponsa, tot laboribus agitata, tot erumnis confecta, tot filiorum defectionibus moerens, etiam si adhuc nova et majora luctamina praevideret, laetabunda et praestantior ad praelianda praelia Domini se erigit, novo enim et invulnerabili scuto, novisque armis ditata modo se videt, novoque vigore referta. Igitur una cum angelorum choris gratiarum actiones Deo persolvit, Beatissimaeque V. M. tenerrimas laudes de praerogativa tanta congaudens, et modulatur et psallit; necnon mundum paulo antea in tenebris et in umbra mortis sedentem, nunc illuminatum videns, et quasi redivivum admirans. Exulta satis filia

(1) *Psalm. XIII.* 3.

Sion, jubila filia Ierusalem quia in te Dominus hominem magnum suscitavit, qui suo verbo hujusmodi magnalia patravit.

Sed nondum opus perfectum. Si enim ex una parte mundus quodammodo ad vitam fuerit revocatus, ex alia mortis germen in se gerens, et multorum insidiis hostium undique adortus, vix redivivus, proxima morte denuo minabatur. Ideo, et hos vincere, et illum mederi in promptu opus erat et sic mundum corruentem levare. Hoc etiam munus Pius noster arripit.

In agro Patris familias bonum semen nunquam non destitit seminari: vix autem exortum, inimicus venit, et superseminavit zizania. Sic a mundi primordio error irrepsit, ita ut nullo unquam tempore in terra defuerit. Saeculis autem anteactis non nisi unus ex alio apparere visus est, quamobrem Ecclesia in hostium aditu praecludendo, nunquam quietem habuit, dieque ac nocte illorum profligavit copias, victrix semper evadens. Tot haereses quot dogmata, tot errores quot veritates quoquo modo ad fidem pertinentes prodierant, praecepta sive ecclesiastica, sive divina, sive naturalia non modo transgredi, sed penitus delere in propositum venerat; adversus haec autem omnia suo loco et tempore opportunè actum est.

Nostris autem miserrimis et luctuosis temporibus, et recentibus, et pristini undique germinarunt errores; praelium universale adversus Dei Ecclesiam indicitur; societas a fundamentis concussa incipit nutare, familia suis propriis vinculis disjungitur, unusquisque hominum ab omni auctoritate se expertem proclamat: nihil enim credere, nihil agere nisi quod cuique libeat, hodierna scientia erudit. Ecce chaos
6.